R5303

GOD'S WORK IN OUR WILLS AND HEARTS

நம்முடைய விருப்பத்திலும் இருதயத்திலும் தேவனுடைய வேலை

"அதிக பயத்தோடும், நடுக்கத்தோடும் உங்கள் இரட்சிப்பு நிறைவேற பிரயாசப்படுங்கள். ஏனெனில் தேவனே தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படி விருப்பத்தையும் செய்கையையும் உங்களில் உண்டாக்குகிறவராயிருக்கிறார். "– (பிலிப்பியர் 2:12,13)

அப்போஸ்தலர் நாம் என்ற வார்த்தையை பயன்படுத்தும்போதெல்லாம் அது புது சிருஷ்டியை, கிறிஸ்துவுக்குள்ளான ஆவிக்குரிய புது சிருஷ்டியை குறிப்பிடுவது தெளிவாக இருக்கிறது. "உங்கள் இரட்சிப்பு நிறைவேற பிரயாசப்படுங்கள்" என்று அப்போஸ்தலர் கூறும் போது, அவர் அதை உலகத்தை நோக்கியல்ல, சபையை நோக்கி கூறுகிறார். புது சிருஷ்டியை நோக்கி கூறும் போது, தனித்தன்மை இன்னும் பராமரிக்கப்படுகிறது என்பதை நாம் நினைவுகூர வேண்டும். உதாரணத்திற்கு, நீங்கள் புது சிருஷ்டியாவதற்கு முன்பே, "நீங்கள் கிரயத்துக்கு கொள்ளப்பட்டீர்கள்" என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். இது தான் முன்னிருந்ததைப்போல, அதே, நான் என்னும் அகங்காரம், அதே தனித்தன்மை ஆகும்.

"தேவனே உங்களில் உண்டாக்கிறவராயிருக்கிறார்" என்ற வார்த்தைகளில், அப்போஸ்தலர், நீங்கள் வாங்கப்பட்ட போது தேவன் உங்களில் கிரியையை ஆரம்பிக்கிறார் என்று கூறவில்லை. ஆனால் அவர் உங்களது ஜெனிப்பித்தல் மற்றும் உயிரூட்டப்படுதலுக்கு முன்பே அவர் இப்படியாக செய்திருக்கிறார். வேத வாக்கியங்களில் சொல்லப்பட்டது போல, நமது அர்ப்பணத்திற்கு முன்பே நாம் தேவனால் இழுக்கப்பட்டிருக்கிறோம், தேவனால் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

நீதியை நேசிக்கிறவர்களுக்கு தேவன் காந்தமாக இருக்கிறார்

நீதியை நேசிக்கிற அனைவரையும் இழுக்கிற மாபெரும் காந்தமாக தேவன் குறிப்பிடப்படுகிறார். நாம் கிறிஸ்தவர்களாக ஆகிறதற்கு முன்னரே, அவர் நம்மை இழுத்தார். நமது பரம பிதாவின் நீதியும் சத்தியமுமே காந்தமாக இருக்கிறது. மனிதன் ஆதியிலே தேவ சாயலிலும் தேவரூபத்தின்படியும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு இப்போது இந்த சாயலும் ரூபமும் கொஞ்சம் மீந்திருக்கிறது. சுபாவ மனிதன் நீதியையும், சத்தியத்தையும் இரக்கத்தையும் நேசிக்கிற அளவுக்கு நீதி, நியாயம், சத்தியம் மற்றும் இரக்கத்திற்கு மகா மையமாக இருக்கிற தேவனால் அவன் அங்கீகரிக்கப்படுகிறான்.

மனுக்குலத்தில் சிலர் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் விழுந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் காந்தத்தின் இழுக்கும் சக்தி அவர்கள் மேல் குறைவாக இருக்கிறது. விழுந்து போன மற்றவர்களிடம் கர்த்தரின் குணலட்சண சாயல் அதிகமாக மீந்திருக்கிறது. நீதியின் மேல் கொஞ்சம் அன்பையும் கொஞ்சம் இரக்க குணத்தையும் உடைய இப்படிப்பட்டவர்கள் மாபெரும் பரலோக பிதாவிடம் இழுக்கப்படுவதை உணருவார்கள். கிறிஸ்துவின் சீஷர்களாயிருக்கும் நாம் ஒவ்வொருவரும் பிதாவிடம் வருவதற்கு முன்னரே இழுக்கப்படுவதை உணர்ந்தோம். கர்த்தராகிய இயேசு கூறுகிறதாவது: "என்னை அனுப்பின பிதா ஒருவனை இழுத்துக் கொள்ளாவிட்டால் அவன் என்னிடத்தில் வரமாட்டான்." ஆகையால் நாம் பிதாவானவரால் முதலில் இழுக்கப்பட வேண்டும்.

ஆனால் தேவன் அவரிடத்தில் வருவதற்கு நமக்கு ஒரே வழியையே ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். இந்த வழி கிறிஸ்துவே, தேவனிடத்தில் வர விரும்புகிறவர்கள், இந்த வழியாக வந்து, வருவதற்கான நிபந்தனைகளை கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தங்களை தாழ்த்தி, சுய பலியினால் மட்டுமே அவர்கள் வர முடியும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். "ஒருவன் எனக்கு சீஷனாயிருக்க விரும்பினால், அவன் தன்னைத்தான் வெறுத்து, தன் சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு என்னை பின்பற்றி வரக்கடவன்." ஆகையால் உண்மையான, ஆர்வமான விருப்பம் இல்லாமல் யாரும் வரமுடியாது என்கிற ஒரு தடையை கர்த்தர் அங்கே வைக்கிறார். அடுத்த யுகத்தில் மீதமுள்ள மனுக்குலத்திற்கு ஏதோ ஒன்றை தேவன் வைத்திருக்கிறார். அவர் அவர்களோடு கூட வித்தியாசமான முறையில் தொடர்பு கொள்ளுவார். அவரைப் பற்றி வெறும் உணர்வு உள்ளவர்களை அவர் இப்போது பார்க்கவில்லை.

கர்த்தர் தேடுகிறவர்களைப் பற்றி கேள்வி எழுகிறது. நீதியையும் தேவனையும் நேசிக்கிறாயா? உன்னுடைய மானிட சித்தத்தையும் விருப்பத்தையும் அர்ப்பணித்து, அதற்கு பதிலாக தெய்வீக சித்தத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறாயா? இந்த நிபந்தனைகளை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டால், அவர்கள் இயேசுவின் சீஷர்களாவார்கள். அப்படி என்னால் போக முடியாது என்று சொல்வார்களானால், அவர்கள் அவரது சீஷர்களாக ஆக முடியாது. ஒரு ஊழியக்காரர் கூறியதாவது: "என்னுடைய அர்ப்பணத்தை நான் தீவிரமாக இதுவரை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை." அநேக நல்ல சகோதரர்களிடமும் இப்படியே இருக்கிறது. அவர்கள் பரலோகத்திற்கு, மலர் மெத்தைக்கு எளிதாக போக நினைக்கிறார்கள்.

ஆனால் தங்கள் ஜீவனை முழு அர்ப்பணம் செய்து, கிறிஸ்து மூலம் பிதாவானவரிடம் உயர்வான உறவுக்குள் வருகிறவர்களே புது சிருஷ்டிகள். இந்த நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்ட பிறகு தேவன் அவர்களிடம் வேலை செய்வதை நிறுத்திவிடுவாரா? இல்லை. அவர்களில் வேலை செய்ய இன்னும் வழிகளை கொடுத்திருக்கிறார். அது தேவனைப் போன்ற குணலட்சண ஆவி, அவர்களது நீதியின் மேலுள்ள அன்பு, பூமிக்குரிய உரிமைகளை விட்டு கொடுக்கும்படியான

விருப்பத்தை அவர்களில் ஏற்படுத்தும்படி அவர்களில் இப்படி வேலை செய்தது. அது ஒரு வல்லமையான வேலை. தேவன் முதலில் நம்மில், நமது சித்தத்தில் வேலை செய்கிறார். நாம் செய்தது எல்லாம் கிறிஸ்து மூலமாக நம்மை அவரிடம் கொடுத்துதான் அவர் நம்மை ஏற்றுக்கொண்டால், நம்மை தேவனிடம் ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும் என்று நாம் விரும்பினோம். அவர் நம்மை ஏற்றுக்கொண்டார்.

தேவனுடைய சித்தத்தை அறிவதற்கான மூன்று வழிகள்

நமது விருப்பமும் கிரியைகளும் தேவனை பிரியப்படுத்தும்படியாக இருக்க தேவனுடைய சித்தத்தை அறியும்படியாக, அவரது வசனம், அவரது பராமரிப்பு மற்றும் நமது வாழ்க்கையின் அனுபவங்கள் மூலமாக நாம் அறிவுறுத்தல்களை பெறுகிறோம். நாம் அர்ப்பணம் செய்த பொழுது, அவருடைய சித்தத்தின்படி செய்ய விரும்பினோம். ஆனால் அதை முழுமையாக காண முடியவில்லை. போகப்போக நாம் அவரது சித்தத்தை தெளிவாக காண்கிறோம். நமது அனைத்து அனுபவங்களிலும் அவரது பராமரிப்பின் வழி நடத்துதல்களை நாம் காண்பதால், நாம் அதிகமதிகமாக அவரது ஆவியால், பரிசுத்த ஆவியால் ஊக்கம் அளிக்கும்படி வருகிறோம். இப்படியாக நாம் செயல்பட தேவன் நம்மில் படிப்படியாக கிரியை நடப்பிக்கிறார். முதலாவது விருப்பம் வருகிறது. பின்பு உயிரூட்டப்படுதலும், ஆற்றலும் செய்கையும் வருகிறது.

நம்மில் விருப்பத்தை ஏற்படுத்துகிற அதே வல்லமையே, கிரியையும் நம்மில் நடப்பிக்கிறது. பூரணமாக நாம் விரும்ப முடியுமா? முடியும். நாம் பூரணமாக கிரியை நடப்பிக்க முடியுமா? முடியாது. நம்மால் பூரணமாக விருப்பங்கொள்ள முடியும். ஆனால் பூரணமாக கிரியை நடப்பிக்க முடியாது. ஏன்? ஏனெனில் தேவனுடைய சித்தம் நம்முடைய சித்தமாக, நம்முடைய சிந்தையாக ஆகியிருக்கிறது. அப்போஸ்தலர் கூறுகிறதாவது: “நானே என் மனதினாலே தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்திற்கும், மாம்சத்தினாலேயோ பாவ பிரமாணத்திற்கு ஊழியம் செய்கிறேன்.” (ரோமர் 7:25) மாம்சமானது பல்வேறு பலவீனங்களையும் விழுந்து போன சுபாவங்களையும் சுதந்தரித்துக் கொண்டிருக்கிறது; ஆகையால் பூரணமான வேலைகளை செய்ய முடியாதவர்களாக இருக்கிறோம். மேலும் மாம்சத்திற்கு தொடர்ந்து கிறிஸ்துவின் நீதியின் வஸ்திரம் தேவைப்படுகிறது.

மகா இரட்சகர் நமது மாபெரும் பரிகாரியாக இருப்பதும், பரலோக கிருபாசனத்தண்டையில் தைரியமாக வந்து, ஏற்ற சமயத்தின் சகாயம் செய்யும் கிருபையை அடைவதும் நமக்கு தொடர்ந்து தேவைப்படுகிறது. முதலில் விருப்பத்தை பெறவும் பிறகு தேவனுடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படி செய்யவும் அவர் புது சிருஷ்டிகளில் கிரியை நடப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார். நாம் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு நம்மை ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல, அவருடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படி நாம் களிகூர வேண்டும். எப்படியாவது அவரது சித்தத்தை செய்வதில் நாம் சந்தோஷப்பட வேண்டும் என்பதற்காக அவருடைய ஒவ்வொரு வாக்குத்தத்தமும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியாக நமது சொந்த இரட்சிப்பிற்காக பிரயாசப்பட்டு நமது பரலோக கர்த்தரை பிரியப்படுத்துவோமாக.

நமது இரட்சிப்பிற்காக பிரயாசப்படுதல்

சில ஜனங்கள் நினைப்பது போல நமது தலைப்பு வசனம் உலகத்தை நோக்கி கூறப்படவில்லை என்பதை நினைவிற்கொண்டு அதை அதன் அமைப்பில் ஆராய்ந்தால்தான் அதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். அது ஒரு விசேஷித்த வகுப்பாரைக் குறித்து சொல்லப்படுகிறது. அவர்களது பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டு, தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்கிற நிலைக்கு ஒரு விசேஷித்த உறவுக்குள் கிறிஸ்து மூலமாக கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைப்பாட்டில் இருந்து கொண்டு தான் அவர்களது இரட்சிப்புக்காக பிரயாசப்பட வேண்டும். நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் வெளிப்படுத்தலினால் நமது இரட்சிப்பு கொண்டுவரப்பட வேண்டும்.

இப்பொழுது இரட்சிப்பை யாரும் பெறவில்லை, பெற்றதாக கருதப்படுதல் மட்டுமே இருக்கிறது. இந்த பொருளில் நாம் இரட்சிக்கப்பட்டு பிதாவின் அருகே நெருங்க முடியும். ஆனால் நாம் இன்னும் பாவம் மற்றும் மரணம் என்ற பொதுவான ஆளுகையின் கீழ் இருக்கிறோம். உண்மையிலேயே நாம் இன்னும் இரட்சிக்கப்பட வில்லை. நமது இரட்சிப்புக்காக நாம் பிரயாசப்பட வேண்டும். தலைப்பு வசனத்தில் அது எப்படி செய்யப்பட வேண்டும் என்று காண்பிக்கிறார். அவர் சபையை நோக்கி, பிரியமானவர்களே என்று கூறும் பொழுது இன்னும் காண்பிக்கிறார். அவர் மோசமானவர்களிடமோ, கிறிஸ்துவைப் பற்றி அறியாதவர்களிடமோ அல்லது புறஜாதி அல்லது இழிவானவர்களிடமோ சொல்லவில்லை. அந்த நிருபமே தேவனுடைய பரிசுத்தவான்களுக்கே கூறுவதாக காண்பிக்கிறது.

என்ன வகையான இரட்சிப்புக்காக நாம் பிரயாசப்பட வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார்? அது நிலைமைகள் சாதகமாக இருக்கும் பொழுது, சாத்தான் ஆயிரம் வருடம் கட்டப்பட்டிருக்கும் போது, சகல செல்வாக்கும் மேசியாவின் இராஜ்யத்தில் செயல்பாட்டில் இருக்கும் பொழுது, பாவம் மற்றும் மரணத்திலிருந்து விடுபட்டு மனித பூரணத்திற்கு வருகிற பொதுவான இரட்சிப்பு இல்லை. “உங்கள் இரட்சிப்பு” என்று அப்போஸ்தலர் கூறும் போது, இந்த சுவிசேஷ யுகத்திற்குரிய விசித்திரமான இரட்சிப்பு என்று குறிப்பிட்டு கூறுகிறார். இன்னும் “இவ்வளவு பெரிய இரட்சிப்பு” என்றும் கூறுகிறார். (எபிரேயர் 2:3)

எந்த அளவுக்கு இது மகா பெரிய இரட்சிப்பு என்று பார்க்க இந்த விஷயத்துக்குள் நுழையும் பொழுது, அதன் ஆழத்தையும் உயரத்தையும் பார்த்து நாம் அதிகமதிகமாக ஆச்சரியப்படுகிறோம். இது மரணத்திலிருந்து இரட்சிக்கிற வெறும் இரட்சிப்பு அல்ல. இதை விட மிகவும் அதிகமானது. இது நித்தியமாக இருக்கப்போவது மட்டுமல்ல, கனம், மகிமை மற்றும் சாகாமைக்கும், தூதர்களுக்கும், துரைத்தனம் மற்றும் அதிகாரத்திற்கும், பேர் பெற்றிருக்கும் சகல நாமத்துக்கும் மேலாக உயர்த்தப்பட்ட மேசியாவின் சகல மகிமைக்கும் அவருக்கு உடன் சுதந்தரராகும் ஒரு இரட்சிப்பு ஆகும். (எபேசியர் 1:21) பெரிதாக காணப்படுகிற இந்த மாபெரும் இரட்சிப்பின் நீளம், அகலம், உயரம் மற்றும் ஆழத்தை காணும்படியாக நமது புரிந்து கொள்ளும் கண்கள் விரிவாக திறந்திருக்கிறது. அதை அடையும்படியான சத்தியத்தை நாம் நினைப்பதால், நாம் ஆச்சரியத்தாலும் பயத்தினாலும் கூட நிரப்பப்படுகிறோம். இவ்வளவு பெரிய அழைப்புக்கு, இவ்வளவு மகிமையான ஒரு இரட்சிப்புக்கு நம்மில் யாரும் எதற்காக குறைவு பட வேண்டும்!

அப்போஸ்தலர் கூறுகிறதாவது: "ஆனபடியினாலேயே அவருடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிப்பதற்கேதுவான வாக்குத்தத்தம் நமக்கு உண்டாயிருக்க, உங்களில் ஒருவனும் அதை அடையாமல் பின்வாங்கிப் போனவனாக காணப்படாதபடிக்கு பயந்திருக்கக்கடவோம்." (எபிரேயர் 4:1) மகிமையான தெய்வீக திட்ட நிலைக்கு நாம் குறைவுபடுகிறோம் என்ற சிறிய தகவல், நாம் மாபெரும் இரட்சிப்பை இழந்து விடுவோம் என்கிற பயம் நம்மை நிரப்ப வேண்டும். புறஜாதியாரைப் போல, தேவனைப் பற்றிய தவறான புரிந்து கொள்ளுதலினாலும், அறியாமையினாலும் உண்டான நித்திய ஆக்கினையைப் பற்றிய பயம் அல்ல இது. அவர்களுக்கு தேவனைப் பற்றிய பயம், திகில் இருக்கிறது. அது நித்திய ஆக்கினையில் கொண்டு போய் முடிகிறது. அப்போஸ்தலர் யோவான் கூறுகிறதாவது: "பயமானது வேதனையுள்ளது." நாம் தேவனைப் பற்றிய அறிவுக்கும் அவரை பிதா என்று அழைக்கும் சலுகைக்கும் வந்திருப்பதால் இப்படிப்பட்ட பயம் நம்மை விட்டு நீங்கி விட்டது. மொத்தத்தில் நம்மை தூண்டுவது பரிசுத்தமான பயம். மனிதரைப் பற்றியோ வேறு எதைப் பற்றியோ அடிமைத்தன பயம் நமக்கு இல்லை. ஒரு விசேஷித்த இரட்சிப்புக்கு அழைக்கப்பட்ட, பிரியமான இந்த விசேஷித்த வகுப்பாருக்கு உரியவர்களாயிருக்கிறோம்.

நமது மாபெரும் சொந்த பொறுப்பு

பிரயாசப்படுங்கள் என்ற சொற்றொடர் ஒரு விநோதமான வலிமையும் அர்த்தமும் உடையதாக இருக்கிறது. அது கஷ்டமானது என்றும் அதற்கு காலமும் பொறுமையும் தேவைப்படுகிறது என்றும் தெரிவிக்கிறது. தீர்மானம் முன்னரே எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இல்லையென்றால் இந்த வகுப்பினராக இருந்திருக்க முடியாது. நாம் இந்த தீர்மானத்தை எடுத்த போதே இந்த காரியத்தை முடித்துவிட்டோம். நாம் நமது சரீரங்களை முன்னரே ஜீவபலியாக ஒப்புக் கொடுத்துவிட்டோம். நாம் இப்பொழுது தேவனுடைய பிரியமான பிள்ளைகளாக இருக்கிறோம். நாம் பொய்களை மேற்கொண்டிருக்கிறோம். நமது ஆண்டவர் எப்படி பூமிக்குரிய ஜீவனை பலி கொடுத்தார் என்பதை நாம் காண்கிறோம். அவர் நமக்கு திருஷ்டாந்தமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை வேத வாக்கியங்களிலிருந்து நாம் காண்கிறோம். தேவனுடைய சித்தம் அனைத்திற்கும் நாம் நம்மை சந்தோஷத்துடன் ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும். தேவனுடைய சித்தம் நம்மில் நிறைவேற, அது எப்படிப்பட்ட விலைக்கிரயமாக இருந்தாலும், அது பலியாக இருந்தாலும் நாம் சந்தோஷப்பட வேண்டும்.

கடினமான கவனிப்பினால் நமது மாபெரும் இரட்சிப்புக்காக நாம் பிரயாசப்படுகிறோம். தேவன் வழியை கொடுத்திருக்கிறார். நமக்காக அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்திருக்கிறார். தேவனைப் பொறுத்தவரை எந்தவித குறைவும் இல்லை. முழு காரியமும் நம்மேல் விழுந்திருக்கிறது. தேவன் நம்மை பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பித்திருக்கிறார். நமக்கு தேவையான சகல செல்வாக்குகளும் நமது கையில் இருக்கிறது. ஏனெனில் அவரது கட்டளையால் நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். ஏனெனில் நாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, நமது மாபெரும் பரிகாரியின் புண்ணியத்தின் மூலமாக அவரது குடும்பத்திற்குள் நாம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறோம்! இவை எல்லாவற்றையும் நாம் நினைப்பதால் நடுக்கம், பயம் போன்ற உணர்வுகளுக்கு அதிகமாக செல்லுகிறோம்! கனம், மகிமை மற்றும் சாகாமை என்கிற இந்த மாபெரும் நிலை அங்கே இருக்கிறது. பலன் நமது கைகளில் இருக்கிறது! எனது வெற்றிக்கோ அல்லது தோல்விக்கோ என்னைத் தவிர வேறு யாரும் இந்த பிரபஞ்சத்தில் பொறுப்பு இல்லை! அந்த மாபெரும் பரிசை நான் அடைய வேண்டும்! எனக்காக கர்த்தர் அதை பெறமாட்டார். இந்த மாபெரும் உடன்படிக்கையை நிறைவேற்ற அவர் உதவி மட்டுமே செய்வார்.

ஆகையால் நாம் இந்த பயத்தை பெற்றிருப்பது மிகவும் சரியானது. நித்தியத்திற்கும் நாம் சரித்திரம் படைக்கிறோம் என்பதை உணருகிறோம். நாம் மகிமையின் மாபெரும் தளத்தில் தெய்வீக சுபாவத்தில் இருக்க வேண்டும் அல்லது அதற்கு தாழ்வான தளத்தில் லேவியர்களாக இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் நாம் எல்லாவற்றையும் இழந்து, மீட்பே இல்லாத இரண்டாம் மரணத்துக்கு போவோம்.

நமது இருதயத்தில் கிரியை செய்யப்படுகிறது

இந்த உண்மைகளை உணர்வதால், நாம் நடுங்கி பயப்படுவதில் ஆச்சரியம் ஏதுமில்லை. நாம் நடக்க வேண்டிய அவசியத்தை உணருகிறோம். அப்போஸ்தலர் கூறுவது போல, கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனுடைய சித்தத்துக்கு இசைவாக நமது சிந்தனைகளை கவனமாய் பார்த்து நடக்க வேண்டும். உண்மையிலேயே இது நடுக்கம் மற்றும் பயம் என்று சொல்லப்படுகிற நிலைமையாகும். அது மாபெரும் ஆர்வத்தின் நிலைமையாகும்.இங்கே முட்டாள் தனத்திற்கோ, லேசான தன்மைக்கோ அல்லது அற்பத்தனத்திற்கோ இடமில்லை. நாம் நமது அர்ப்பணத்தின் உறுதி மொழியில் நாம் என்ன சொல்லியிருக்கிறோம் என்பதை அறிந்திருக்கிறோமா என்பதை காணவும், நாம் உண்மையுள்ளவர்களாக இருந்தோமா என்பதை அறியும்படிக்கும், நாம் எந்த அளவுக்கு நம்மைக் குறித்து மிகைப்படுத்தி கூறினோமா என்பதையும், அவரிடம் முழு அர்ப்பணத்தை குறிக்கவில்லை என்பதையும் காணும்படி நாம் பெற்றிருக்கிற ஒவ்வொரு சக்தியையும் தேவன் சோதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

நாம் இந்த காரியத்தில் முழுவதுமாக ஆர்வம் இல்லாதிருந்தால் அதை நாம் காண்பிப்போம். நம்மை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான சகல நிலைமைகளையும் ஏற்படுத்துவதற்கு அவரது பங்கை செய்திருக்கிறார். இப்பொழுது பிரயாசப்படுவதற்கான எல்லாம் நமக்கானது. இதை நாம் நினைவுகூருவதால் நிச்சயமாக நாம் நடுக்கத்தையும் பயத்தையும் பெற்றிருக்கிறோம். தேவன் நம்மில் கிரியை நடப்பிக்கிறார் என்பதை நாம் அறிவோம். தேவனே நம்மில் ஒரு வேலையை ஆரம்பித்திருக்கிறார். எந்த ஒரு தேவதூதனும் தங்கள் இருதயங்களில் கிரியை நடப்பித்தலை பெறவில்லை. இந்த இரட்சிப்புக்கான அழைப்பை எந்த ஒரு தேவதூதனும் பெறவில்லை.

நம்மை புது சிருஷ்டிகளாக ஆக்கும்படி பிதாவானவர் நம்மை குறித்த வகையில் ஆதாமின் குடும்பத்தினராக இருந்த நம்மை மறுரூபமாக்கி அபிவிருத்தி செய்து வருகிறார். அவரது சித்தத்தின்படி அவரது கிருபையின் மூலம் அவரே நம்மில் கிரியை நடப்பித்தார். பிறகு, நம்மை ஜீவ பலியாக சமர்ப்பித்த பிறகு, அதை செய்யும்படி நம்மில் கிரியை நடப்பிக்கிறார். நம்மால் மாம்சத்தின்படி பூரணமாக செய்ய முடியும் என்றல்ல. தேவன் நம்மால் முடியாது என்பதை அறிவார். அவர் நம் மாம்சத்தில் பூரணத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் அவர் நமது இருதயத்தில் பூரண நோக்கத்தை எதிர்பார்க்கிறார். அவர் கூறுகிறதாவது: "எனது பிள்ளை போரிடுவதற்கு தனது மாம்சத்தில் அபூரணத்தை பெற்றிருந்தான். அவன் இவைகளுடனான நல்ல போராட்டத்தால் எனது சித்தத்திற்கு கீழ்ப்படிதலை காண்பித்திருக்கிறான். காலப்போக்கில் இந்த பிள்ளைக்கு உயிர்த்தெழுதலில் ஒரு பூரண சரீரத்தை, ஆவிக்குரிய சரீரத்தை நான் கொடுத்தால் பிறகு என் சித்தத்தை செய்வான் என்று நான் நிச்சயிக்கிறேன். விரும்புவதற்கு எனது ஆவி அவனிடத்தில் கிரியை செய்திருக்கிறது. அதை செய்வதற்கு அது அவனில் இப்பொழுது கிரியை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அவன் தற்கால நிலைமையின் கீழ், ஒரு பரிபூரண சரீரத்துடன் அவன் என்ன செய்வானோ அதை தன்னால் முடிந்தவரை செய்து கொண்டிருப்பதை எனக்கு காண்பித்துக் கொண்டிருக்கிறான். பலவீனமுள்ளதாய் இந்த புது சிருஷ்டி விதைக்கப்பட்டு பலமுள்ளதாய் எழுப்பப்படும். ஜென்ம சரீரம் விதைக்கப்படும். ஆவிக்குரிய சரீரம் எழுந்திருக்கும்." (1 கொரிந்தியர் 15:42-44)